

когато то не може да чувства, освѣнъ скръбъ и огорчение . . . Гледай. Търново, дѣто бие сръдце то на България, празнова свойтъ мъчителъ. Слушай. Тия пѣсни, това провикваніе не са ли виковете на радостъ на единъ народъ, който растоваря отъ себе си въспоминанията и се проштава съ тежко то минало? . . .

Митановъ.

Олго, ште останешъ ли нечувствителна камъ мѣки ти на едно сръдце, което оште бие, зашто то се храни съ измамата, че ти ште го пожалишъ . . .

Олга.

Да вѣрвамъ ли въ думи ти, Митановъ?

Митановъ.

Въ думи ти ми! Какво са думи ти? . . . Могутъ ли тии да изразетъ въ всичката ѣ сила тая чиста и беспрѣдѣлна любовъ, която раздира сръдце то ми? . . . Трѣбова ли, Олго, трѣбова ли да ти казвамъ, че нѣма честица отъ мое то битие, неиспълнена отъ това чувство? . . . Има ли въ мене нѣшто, което да ти не говори за огньтъ, който ме гори? . . . Животътъ ми е милъ за любовъта, свѣтътъ за тебе . . . Обичамъ те Олго, обичамъ те, както никой не е обичалъ....

Олга.

Твои ти думи не са ли плодъ на минутно растревожение? . . . Митановъ, твое то послание те опровергава . . . Възможно ли е едно то чувство на любовъта да говори въ тебе, когато, обърнатъ камъ васъ, народътъ вика отвредъ: сега или никога.

Митановъ.

Олго, не си ли никога любила? Твои ти думи са студени като ледъ . . . Може ли да излизатъ отъ сръдце то ти? . . . Ти ме испитвашъ, не ли? . . . Испитвашъ ме . . . Не казвай не . . . Ахъ, така ли е тѣсно сръдце то ми? Отечество то изключавашъ ли любовъта?.. Ште бъда ли по-малко достоенъ за него, когато въ борбата, на която ни то призовава, твоята любовъ ште ме придружава за да ми напомня, че, живъ — за свои ти дѣла, шта имамъ сръдце то ти за народътъ, —